

Hübriidne sort Lätis Salaspilsis.

Roosade, punaste ja valgete kellukakujuliste õitega veigelad on ühed ilusamad varasuvel õitsevad ilupõõsad.

Mõnikümme aastat tagasi oli varajane veigela (*Weigela praecox*) meil veel üsna haruldane taim. Sain ühe istiku kunagi Jaan Tänavotsalt, selle haljaspistikust juurutatud põõsas on Kubja õuel kasvanud juba ligi 20 aastat. Kasvupaigaks sai valitud soojem ja põhjatuule eest kaitstud koht, sest eks kõik veigelaliigid ole meil natuke õrnapoolsed.

Paaril viimasel talvel on lund olnud nõnda paksult, et meie veigelast on paistnud välja ainult mõned noored püstised ladvaoksad. Ometi on vana põõsas sirgunud ligi poolteise meetri kõrguseks.

Soojemas kliimas on veigelad juba üle saja aasta olnud populaarsed aia- ja pargipõõsad, neist on aretatud umbkaudu paarsada ilusat sorti. Praegu võib ka meie puukoolides valida mitme sordi vahel.

Kõik need ei ole küll varajase veigela omad, aretustöös on kasutatud teisi liike, nii et mõne sordi täpset põlvnemist on raske määrata. Aga iluaedniku jaoks ei ole see eriti suur õnnetus. Sama ilusad on ka kauni veigela (*W. florida*) ja rohkeõielise veigela (*W. floribunda*) sordid.

Aias valige veigelatele koht, kuhu vähemalt pool päeva paistab päike,

Kauni veigela punaselehine sort jääb varjus natuke tuhmiks. Pilt on tehtud juuni lõpus.

päris varjus ei taha nad hästi õitseda. Sobib tavaline huumusrikas parasniiske aiamauld.

Aastatega kasvavad veigelad poolteise-kahe meetri laiuseks, seega tuleb istiku ümber jätta piisavalt vaba ruumi. Mõnel karmimal talvel kipuvad nooremad puitumata võrsed külmuma, aga sellest ei sünni suurt kahju. Põõsad taastuvad kiiresti ja õitsevad juba järgmisel aastal.

Varajane veigela puhkeb meil sisemaal mai lõpus ja õitseb rikkalikult paar nädalat. Vana ja tuntud sort on tumepunaste õitega 'Eva Rathke'.

Veigelate kõrvale sobivad samal ajal õitsevad valgeõielised põõsad – deusiad, ebajasmiooni madalamad sordid, enelad. Kuid huvitava värvikontrasti võib luua ka veigela ise. Kaunil veigelal on kaks ilusat punakate lehtedega sor-

Varajane veigela õitseb sisemaal mai lõpus – juuni algul.

ti: 'Alexandra' ja 'Victoria'. Need on põhiliigist veidi madalamat kasvu ja sobivad esiplaanile. Kubjal on 'Victoria' viimased talved ilusasti üle elanud. Vana sort on 'Alba', mille puhkedes valged õied muutuvad roosakaks.

Veigela perekonnas on ka üks kollaseõieline liik – Middendorffi veigela (*W. middendorffiana*). Ehkki pärit Mandžuriast, pole ta minu meelest sisemaal eriti talvekindel. Aga katsetada temaga võiks.

Veigelat on lihtne paljundada juunis lõigatud haljaspistikutega, need juurduvad kergesti ka avamaal mõne suurema plastpudeli all. Nõnda ei ole raske naabrilt meeldivat sorti endalegi paluda või enda oma teistele paljundada. Jagage õiterõõmu naabriga!